

“La felicitat, creativament, no m’aporta res”

Quin significat té *Brou*, el títol del disc?

—L’última cançó, el “Blues de la vedella”, té una frase que diu: “Mai no fa fred quan el teu cor bull com el brou.” Al principi volíem posar-hi tota la frase de títol, però finalment ens decidírem per *Brou*. I resumeix la densitat, la intensitat, l’heterogeneïtat, el fons negre i l’escalfor del grup.

—Quin so heu anat a buscar, en aquest cinquè àlbum?

—A partir dels tres components que som, buscàvem unes cançons bastant elementals en comparació amb els altres discos. Hem intentat que soni sense gaires floritures, buscant un so directe. També teníem clar que volíem donar protagonisme a cada instrument: al violoncel, a la guitarra, al *cajón*, a les veus... Hem pensat més en els arranjaments i hem prescindit dels temes llargs. Volíem ser més concrets i compactes.

—En aquesta supressió de temps també heu ventilat els efectes sonors.

—Sí, només hi ha la veu cavernosa, que és conseqüència de reverberació, però en general és un disc molt més despullat. En relació amb els altres, aquest disc és més cru, menys cuinat.

—La influència del blues i el rock’n’roll és indiscutible...

—Sí, per bé que tampoc no ho buscàvem expressament. Veníem d’un punt més psiquedèlic, més pausat, i per això ens venia de gust de tocar alguna cosa amb més força. Les coses van com van. En l’intent de fer cançons més curtes que els discos anteriors, ens trobàvem amb músiques més visceral, més concretes i ràpides. Aleshores, per coincidència i perquè és l’ambient amb què em trobo últimament, vam decantar-nos per aquests ritmes. També cal dir que estàvem cansats de fer el folk *suau* i *bona persona* que últimament és moda. I ens venia de gust tocar una cosa més disbauxada, més glacial, amb certa urgència quant a velocitat.

Le Petit Ramon fa ‘Brou’ (Bankrobber), una nova proposta amb essència de blues i rock. Una mirada analítica de les històries de cada dia, pintada amb humor.

—A totes les cançons, la guitarra hi té una presència destacada...

—Sí, perquè és un tipus de música en què la guitarra és molt característica. El so d’aquest instrument m’agrada molt i hi hem volgut donar més relleu. Abans fèiem temes més *atmosfèrics*, en què els instruments hi eren presents, però aquí hem recorregut més a *riffs*, solos i acords de garatge, i per això la guitarra hi té tanta importància.

—D’on brollen les històries que expliqueu?

—Mirem de fer lletres que aparentment siguin molt simples, però que parlin d’unes altres coses i que hi puguis fer dues lectures diferents. És el cas de temes com “Atropellament”, que no és una història autobiogràfica.

—Quina doble lectura té, “Atropellament”?

—Hi ha qui només entén que parla d’un atropellament, però és una metàfora de quan t’abandona algú de qui estàs enamorat. Parla de la sensació que tens quan et deixen abandonat, del desenamorament. Tot i que, per a no fer una lletra ximple i melosa, ho hem tractat des d’un angle més cru.

—Com us definiríeu, en aquest disc?

—Jo diria que, a diferència dels altres discos publicats, és una història molt sentimental, la més sentimental. Molt més sentimentals i visceral. És un disc on hem sintetitzat més, però tampoc no ho hem polit gaire, perquè ens agrada aquest punt despentinat. En canvi, hem tingut en compte quins elements hi sortien i quins no.

—“Ets rodó com una goma, amb el nas mullat com un prepuci” és el vostre autoretrat?

—Sí, suposo que sóc jo. Això ho escrius a raig en un moment donat i són intuïcions que en algun moment he tingut de mi mateix. Ara pots ser algunes encara me les crec i algunes altres ja no. És un autoretrat molt immediat, sense haver-hi reflexionat gaire. Són quatre coses que et passen pel cap i les poses.

—Fa la impressió que esteu molt turmentat. Que vau anar a una escola de maristes?

—No, no vaig anar amb els maristes i no estic gens turmentat. Passa que cadascú va trobant la seva veu quan fa música. A mi, algun dia, m’agradaria fer un disc positiu amb un cant a la vida i amb coloraines. I fins i tot de vegades em sento així. Però és una actitud artística que a mi no m’estimula gens. M’estimulen més els problemes, les coses que no encaixen, que no pas el benestar pur i simple. De fet, quan estic molt bé no haig de fer res i sóc improductiu. Això té molt a veure amb el caràcter. No menyspreo l’actitud positiva, però a mi no em surt mai així. Per això sempre hi acabo posant frases negres.

—És el vostre toc personal.

—Sí, a cadascú l’estimulen coses diferents i a mi la felicitat, tot i que m’agrada per a viure, creativament no m’aporta res.

—A “No sóc prou” parlu de la necessitat que la parella allargui la corretja del gos...

—Sí, quan un xicot festeja sempre té alguna cosa de gos, però almenys has de poder anar fins al cinquè arbre. Un cert marge sempre va bé. De vegades tenim el defecte d’intentar que la gent ens demostrï què sent per nosaltres, amb els nostres termes, i ens costa molt d’ac-

EL TEMPS

ceptar que cadascú té la seva manera de demostrar les coses. En les relacions amoroses m'he adonat que els malentesos i el malestar acostumen a sorgir quan dius una cosa amb un idioma i l'altre t'ho diu amb un altre. Una altra lectura de la cançó és que hi ha gent que entén l'amor com una cosa a posseir i no a compartir.

—**“No és pot jutjar la llet per la seva vaca.” Es pot jutjar una cançó pel seu cantant?**

—No, perquè quan una cançó és bona transcendeix el cantant. Hi ha cançons simples o dolentes que si les versiona

un bon cantant poden arribar a ser grans cançons. Per exemple, hi ha cançons de John Lennon que són millors que les de John McCartney, però McCartney té una veu increïble i ho fa tan bé que costa molt que una cançó seva no estigui bé. En canvi, hi ha alguns altres cantants, com Bob Dylan, que sembla que fan cançons sense gaire interès, però després uns altres en fan versions i sonen molt bé. Em fa l'efecte que són dues coses separades. En el meu cas, crec que les cançons són més bones que la meua veu i canto perquè algú les ha de cantar.

—**A “Qui vol consells?” dieu, en to irònic, “qui vol futur quan no té fills?”**

—Els fills són una manera de prolongar la teua existència. Fins que no he tingut un fill no m'he plantejat gaire el futur. Ara tampoc no me'l plantejo gaire, però almenys penso una mica més a llarg termini. Amb fills, el temps i la perspectiva de futur agafa una dimensió molt més complexa i profunda. Amb un fill el món no s'acaba on t'acabes tu.

Aitana Colina